

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **D. M.,** zastoupená JUDr. Radkem Adámkem, advokátem se sídlem Cihlářská 19, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor Krajský živnostenský úřad**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2008, č. j. JMK 153724/2008, sp. zn. S-JMK 153724/2008/KŽÚ/MS, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 12. 2010, č. j. 29 Ca 9/2009 - 59,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 12. 2010, č. j. 29 Ca 9/2009 - 59, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále také „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2008, č. j. JMK 153724/2008, sp. zn. S-JMK 153724/2008/KŽÚ/MS. Tímto rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, Živnostenského úřadu města Brna, ze dne 12. 9. 2008, č. j. ZUMB/22625/2008/Mit/3, jímž bylo zrušeno stěžovatelčino živnostenské oprávnění k provozování živnosti s předmětem podnikání „činnost účetních

poradců, vedení účetnictví“ pro nesplnění podmínek provozování živnosti. Dle posledně citovaného rozhodnutí stěžovatelka přestala splňovat všeobecnou podmínku provozování živnosti podle § 6 odst. 1 písm. c) zákona č. 455/1999 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „živnostenský zákon“), tj. podmínku bezúhonnosti. Ztráta bezúhonnosti byla správními orgány dle § 6 odst. 2 písm. b) živnostenského zákona spatřována ve skutečnosti, že stěžovatelka byla odsouzena pro trestný čin spáchaný úmyslně, jehož skutková podstata souvisí s podnikáním a na který se nevztahuje § 6 odst. 2 písmeno a) živnostenského zákona.

Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž namítla, že rozhodující pro posouzení bezúhonnosti stěžovatelky pro účely živnostenského zákona je výlučně doba, v níž došlo ke spáchání trestného činu. V době spáchání trestného činu stěžovatelka nebyla jednatelkou spol. ITV, s.r.o., není zde tak dána souvislost s podnikáním, resp. dovozování takové souvislosti je nepřípustně extenzivní výklad normy veřejného práva. Ust. § 6 odst. 2 písm. b) živnostenského zákona má dle stěžovatelky charakter ustanovení veřejného práva, v případě nejasností ohledně jeho výkladu by mělo být proto vykládáno ve prospěch subjektů soukromého práva a jeho extenzivní výklad je vyloučen. V dané věci spatřuje stěžovatelka jedinou souvislost s podnikáním v tom, že poškozenou trestným činem byla obchodní společnost, tedy podnikatelský subjekt. Stěžovatelka se dle svého tvrzení nedopustila trestného činu v souvislosti s výkonem svého živnostenského oprávnění pro „činnost účetních poradců, vedení účetnictví“, které jí bylo rozhodnutím správního orgánu odebráno. Trestného činu se totiž dopustila jako soukromá osoba ve vztahu ke společnosti ITV, s.r.o.

V další námitce stěžovatelka poukazuje na neústavnost právní úpravy v § 6 odst. 2 písm. b) živnostenského zákona, který je v rozporu s čl. 4 odst. 4, čl. 26 odst. 1 a čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Neústavnost celé právní úpravy spatřuje v tom, že živnostenský zákon automaticky za bezúhonného nepovažuje každého, kdo spáchal úmyslný trestný čin v souvislosti s podnikáním. Takto široce formulovaná podmínka není způsobilá projít ústavním testem proporcionality. Stěžovatelka konstatuje, že sice byla odsouzena pro úmyslný trestný čin, ale byl jí uložen pouze podmíněný trest odnětí svobody. Za takové situace se jí jeví jako nepřiměřené, aby jí odebráním statusu bezúhonné osoby ve smyslu živnostenského zákona byl znemožněn výkon živnostenského oprávnění. Smyslem a účelem podmínky bezúhonnosti pro provozování živnosti je ochrana základních práv a svobod třetích osob, jež by mohly být podnikáním provozovaným v rozporu s právem a dobrými mravy dotčeny. O to by se dle stěžovatelky jednalo především tehdy, kdyby podnikatel byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, tudíž by mohl jen těžko plnit své povinnosti spojené s provozováním živnosti. V dané věci se ovšem stěžovatelka nedopustila trestného činu v souvislosti s výkonem svého živnostenského oprávnění pro „činnost účetních poradců, vedení účetnictví“. Vzhledem k výše uvedenému stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší

správní soud řízení přerušil a předložil Ústavnímu soudu návrh ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že souvislost trestného činu spáchaného stěžovatelkou vyplývá přímo ze způsobu jeho provedení. Stěžovatelka byla do 31. 5. 2005 jedinou jednatelkou společnosti ITV, s.r.o., po skončení výkonu funkce jednatelky chodily na její účet finanční částky, které byly zasílány subjekty, které měly závazky vůči společnosti ITV, s.r.o. Tyto platby chodily na uvedený účet stěžovatelky i po skončení jejího jednatelství, neboť právě číslo tohoto účtu bylo uvedeno na fakturách, které byly vystaveny společností ITV, s.r.o., obchodním partnerům. Nepochybně se tedy jednalo o prostředky určené této společnosti a stěžovatelka si byla dle rozsudku Městského soudu v Brně velice dobře vědoma své povinnosti platby přijaté na její účet přeposlat na účet správce podniku. Souvislost s podnikáním dále plyne i z trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu ve všech obchodních společnostech. Trest zákazu činnosti je možno uložit jen tehdy, když se pachatel dopustí trestného činu v souvislosti s touto činností, tzn. v konkrétním případě nepochybně činností podnikatelskou. Žalovaný také poukázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 1. 2009, sp. zn. 6 Tdo 1617/2008, kterým bylo rozhodnuto o dovolání v trestní kauze stěžovatelky, ze kterého ocitoval pasáže, kde Nejvyšší soud konstatuje, že jednání stěžovatelky souviselo s jejím postavením ve společnosti ITV, s.r.o., kde vykonávala funkci statutárního orgánu, když zneužila svého oprávnění disponovat s účtem společnosti. Žalovaný potom uzavřel s tím, že správní orgány se v řízení nemohly dopustit extenzivního výkladu ust. § 6 odst. 2 písm. b) živnostenského zákona, neboť pouze nalezly souvislost mezi trestným činem stěžovatelky a jejím podnikáním.

Ze spisového materiálu vyplynuly pro případ tyto rozhodné skutečnosti:

Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 18. 12. 2007, sp. zn. 95 T 254/2006, byla stěžovatelka uznána vinou ze spáchání trestného činu zpronevěry podle § 248 odst. 1 a 2 již zrušeného zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona (dále jen „trestní zákon“). Podle uvedeného rozsudku se tohoto trestného činu dopustila tím, že v době od 2. 6. 2005 do 24. 11. 2005 přijala v deseti případech platby v celkové výši 358 778,50 Kč, „*které jí v uvedených dnech postupně přišly na její účet vedený u HVB Bank Czech Republic a.s., č. ú. 3001970002, kdy majitelem účtu byla D. M. a tento účet byl používán jako účet pro společnost ITV s.r.o., se sídlem Dominikánská 11, 602 00 Brno, kde byla jednatelkou do 31. 5. 2005, přičemž uvedenou částku měla převést na účet správce podniku ITV s.r.o. JUDr. A. D. (na základě usnesení MS Brno ze dne 27. 1. 2005, sp. zn. 69 Nc 330/2005, a exekučního příkazu sp. zn. Ex 191/05 o povolení exekuce prodejem podniku, kdy správcem podniku byl jmenován JUDr. A. D.), toto však přes výzvy neučinila, uvedenou finanční částku postupně vybrala ze svého účtu, přisvojila si ji a ponechala pro vlastní potřebu...*“ (citováno z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 18. 12. 2007, sp. zn. 95 T 254/2006). Odvolání proti tomuto rozsudku Městského soudu v Brně bylo

zamítnuto usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 11. 6. 2008, sp. zn. 3 To 251/2008.

Magistrát města Brna, Živnostenský úřad města Brna, následně zahájil řízení ve věci zrušení živnostenského oprávnění stěžovatelky s předmětem podnikání „činnost účetních poradců, vedení účetnictví“ a rozhodnutím ze dne 12. 9. 2008, č. j. ZUMB/22625/2008/Mit/3, jí uvedené živnostenské oprávnění zrušil. Prvostupňový správní orgán v odůvodnění přitom k souvislosti skutkové podstaty trestného činu s podnikáním uvedl, že stěžovatelka zneužila svého postavení, kdy měla přístup k účtu společnosti ITV, s.r.o., přičemž platby ve prospěch této společnosti vybrala a použila ve svůj prospěch. V daném případě tak dle Magistrátu města Brna plyne souvislost s podnikáním již ze samotné výrokové části rozsudku trestního soudu.

O odvolání proti výše uvedenému rozhodnutí Magistrátu města Brna rozhodoval žalovaný, který je zamítl svým rozhodnutím ze dne 18. 12. 2008, č. j. JMK 153724/2008, sp. zn. S-JMK 153724/2008/KŽÚ/MS. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný konstatoval, že stěžovatelka se trestného činu dopustila v souvislosti s tím, že byla bezprostředně před spácháním trestného činu jednatelkou obchodní společnosti ITV, s.r.o., a její trestná činnost byla spáchána bezpochyby v souvislosti s podnikatelskou činností této právnické osoby. Žalovaný uvedl, že souvislost s podnikáním spatřuje v tom, že stěžovatelka zneužila své postavení jednatelky, kterou byla v uvedené společnosti do 31. 5. 2005, jak vyplývá z rozsudku Městského soudu v Brně pod sp. zn. 95 T 254/2006 a usnesení Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 3 To 251/2008, a ve skutečnosti, že stěžovatelce byl uložen trest zákazu činnosti, který spočívá v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech.

Rozhodnutí žalovaného bylo následně napadeno žalobou ke krajskému soudu, který žalobu zamítl. Vyšel z toho, že částky, které přišly na její účet a které stěžovatelka zpronevěřila, byly platby od obchodních partnerů spol. ITV, s.r.o. Dle krajského soudu není pochyb o tom, že tyto částky byly přijaty na účet stěžovatelky v době, kdy ještě byla jednatelkou ITV, s.r.o., a že na tento účet byly platby poukázány v souvislosti s realizací obchodních případů této společnosti, tedy v souvislosti s podnikatelskými aktivitami stěžovatelky. Skutečnost, že v době, kdy částky ze svého účtu stěžovatelka odčerpávala, již nebyla jednatelkou, nemění nic na tom, že peníze na účet byly zaslány v důsledku podnikání, proto je souvislost trestného činu stěžovatelky s podnikáním naprosto zřejmá.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu. Nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatelka je v řízení o kasační stížnosti zastoupena advokátem. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a odst. 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že řízení před krajským soudem je zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], přičemž jde o skutečnost, kterou je zdejší soud povinen prověřit z úřední povinnosti i v případě, když tato skutečnost není namítána v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud má za to, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí, nemá náležitou oporu ve spisech. Uvedené se týká závěrů žalovaného o jednatelství stěžovatelky ve společnosti ITV, s.r.o. Správní orgány vzaly za základ svých rozhodnutí skutečnost, že stěžovatelka byla jednatelkou uvedené společnosti. Ve zneužití jednatelského postavení stěžovatelky spatřovaly správní orgány souvislost trestného činu s podnikáním. Žalovaný na straně 4 svého rozhodnutí uvedl: „*podnikatelka se dopustila trestné činnosti v souvislosti s tím, že zneužila svého původního postavení ve firmě ITV, s.r.o., kde byla do 31. 5. 2005 jednatelkou, jak plyne z výše deklarovaného rozsudku Městského soudu v Brně č. j. 95 T 254/2006 i z usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 3 To 251/2008*“. Nejvyšší správní soud má pochybnosti, zda má závěr správních orgánů o jednatelství stěžovatelky dostatečnou oporu ve spisu, a to vzhledem k dalším částem spisu. Ve spise žalovaného je totiž založen informativní úplný výpis z obchodního rejstříku pro spol. ITV, s.r.o., pořízený dne 1. 12. 2008 z internetových stránek Ministerstva spravedlnosti (www.justice.cz). V tomto výpisu pod nadpisem „ostatní skutečnosti“ je uvedeno: „*Jednatelka D. M. byly vymazána jako jednatelka z obchodního rejstříku a Mgr. L. K. byla zapsána do obchodního rejstříku na základě usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 1. 6. 2006 č. j. 1Cm 125/2004-53 o vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady ze dne 10. 12. 2003. Zapsáno: 29. září 2006.*“ U stěžovatelky pak ve zmíněném výpise je uvedeno datum vzniku funkce jednatelky 10. 12. 2003 a den zániku této funkce 24. 2. 2004. Ve spise Magistrátu města Brna, Živnostenského úřadu města Brna, je dále založen rozsudek Městského soudu v Brně v trestní věci ze dne 10. 7. 2008, č. j. 91 T 261/2005 – 938. Citovaným rozsudkem byla stěžovatelka shledána vinnou ze spáchání trestného činu podvodu dle § 250 odst. 1 a 2 trestního zákona a trestného činu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění dle § 125 odst. 2 trestního zákona. V popisu skutku Městský soud v Brně uvedl, že stěžovatelka měla „*podniknout kroky k ovládnutí a získání společnosti pro sebe, za tímto účelem si opatřila zápis z údajné valné hromady společnosti ITV, s.r.o., datovaný dnem 10. 12. 2003 v 15.00 hod. s padělaným podpisem společníka a jednatele Mgr. Z. K., kde se stala jednatelkou společnosti namísto Mgr. K. a současně podepsala čestné prohlášení a podpisový vzor jednatele, zajistila předložení těchto dokladů s nepravdivými údaji prostřednictvím právního zástupce JUDr. T. K. dne 17. 12. 2003 na obchodní rejstřík Krajského soudu v Brně, který na jejich podkladě zapsal*

24. 2. 2004 obžalovanou jako jednatelku s uvedením vzniku funkce dne 10. 12. 2003. Následně, ačkoliv si byla vědoma, že se podvodným způsobem stala jednatelkou společnosti, prováděla úkony, ke kterým je oprávněn pouze jednatel...“ Z odůvodnění právě zmiňovaného rozhodnutí městského soudu vyplývá, že tento soud se v rámci řízení také seznámil s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 1. 6. 2006, sp. zn. 1 Cm 125/2004, o neplatnosti usnesení valné hromady spol. ITV, s.r.o., konané dne 10. 12. 2003, kde mělo být rozhodnuto o jmenování stěžovatelky jednatelkou. Odvolání proti uvedenému rozsudku městského soudu bylo zamítnuto Krajským soudem v Brně usnesením ze dne 27. 11. 2008, sp. zn. 7 To 496/2008, které je také obsahem správního spisu.

Na základě uvedených citací ze spisu má Nejvyšší správní soud za to, že skutkový stav, z něhož vyšel žalovaný, ohledně skutečnosti, že stěžovatelka byla jednatelkou spol. ITV, s.r.o., do 31. 5. 2005, a který zřejmě převzal z rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 18. 12. 2007, sp. zn. 95 T 254/2006, a usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 6. 2008, sp. zn. 3 To 251/2008, nemá dostatečnou oporu ve spisu. Jak bylo výše uvedeno, z jiných listin ve spisu plynou důvodné pochybnosti o závěru, že se stěžovatelka platně stala jednatelkou v dané společnosti. Za takové situace není možné na základě údajů ze spisu dojít k jednoznačnému závěru o jednatelství stěžovatelky, k němuž došel žalovaný, a který se pak stal základem pro jeho právní hodnocení.

Souvislost skutkové podstaty trestného činu s podnikáním ve smyslu ust. § 6 odst. 2 písm. b) živnostenského zákona byla žalovaným spatřována ve zneužití jednatelského postavení stěžovatelky a skutečnosti, že stěžovatelce byl uložen trest zákazu činnosti, který spočívá v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v obchodních společnostech. Nemá-li ovšem závěr žalovaného o tom, že stěžovatelka byla jednatelkou, dostatečnou oporu ve spise, považuje takové pochybení Nejvyšší správní soud za zásadní, jelikož mohlo dojít k odebrání živnostenského oprávnění na základě skutečností rozporných s realitou. Krajský soud měl proto napadené rozhodnutí bez ohledu na žalobní námitky zrušit postupem podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., k čemuž nedošlo. Krajský soud místo toho úvahy žalovaného dále rozvinul, když konstatoval, že částky, které stěžovatelka zpronevěřila, přišly na účet, s nímž disponovala, v návaznosti na podnikatelské aktivity společnosti ITV, s.r.o., jejíž byla v době uskutečnění těchto aktivit jednatelkou. Krajský soud tak tímto postupem zatížil své řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 4 As 35/2005 – 44, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2007, č. j. 4 Azs 44/2007 - 124, všechna zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz. Z judikatury Nejvyššího správního soudu ve vztahu k přezkumu ze strany krajského soudu plyne, že „*správní soud však – ačkoli řízení před ním je ovládáno zásadou koncentrace a zásadou dispoziční – má i přezkumnou pravomoc, která není přímo vázána na žalobní námitky a k jejíž aktivaci postačí podání žaloby obsahující alespoň jeden řádný žalobní bod. V řízení o žalobě proti*

rozhodnutí správního orgánu se správní soud bez ohledu na konkrétní formulaci žalobních námitek musí vždy zabývat tím, zda není rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], zda skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, není v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a zda ve správním řízení nedošlo k podstatnému porušení procesních pravidel, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Všechny tyto vady totiž při určité jejich intenzitě mohou mít za následek to, že správní soud se nemůže s pomocí správního spisu obeznámit se všemi aspekty, které vzal správní orgán do úvahy při rozhodování, a není mu tak zřejmý myšlenkový postup správního orgánu v jeho úplnosti – ať už je to proto, že správní orgán neshromáždil dostatek potřebných důkazů, a přesto o věci rozhodl, nebo proto, že důkazy byly sice shromážděny v dostatečné míře, ale správní orgán v procesu utváření svého hmotněprávního názoru nepřihlédl ke všem z nich, a z rozhodnutí není zřejmé, proč tak učinil, nebo proto, že rozhodnutí je založeno na důkazu získaném nesprávným procesním postupem.“ (srov. rozsudek Nevyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2007, č. j. 1 As 7/2007 – 58). V dané věci za stavu, kdy o správnosti zjištění skutkového stavu žalovaným vyplývají přímo ze spisu pochybnosti, není ve smyslu výše citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu možné, aby je krajský soud ponechal bez povšimnutí, ze strany soudu totiž není možné vyjádřit se k tomu, zda správní orgán správně aplikoval hmotné právo a zda konkrétní situaci lze podřadit pod to či ono zákonné ustanovení.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že dle § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, si nemůže správní orgán sám učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal. O otázce, zda stěžovatelka byla jednatelkou předmětné společnosti či ne, si v daném ohledu správní orgány byly oprávněny učinit úsudek, jelikož nejde o hodnocení, zda byl spáchán trestný čin nebo kdo za něj odpovídá. Ačkoli se tedy zmínka o jednatelství stěžovatelky objevila v rozsudku Městského soudu v Brně v popisu skutku, kterým byl spáchán trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1 a 2 trestního zákona, postavení jednatelky zde není formálním znakem zákonné skutkové podstaty tohoto trestného činu. Správní orgány tak byly oprávněny si učinit samostatný úsudek o tom, zda se stěžovatelka platně stala jednatelkou obchodní společnosti, a pokud z této skutečnosti vycházely, měly ji mít zjištěnu bez důvodných pochybností.

Vzhledem k tomu, že spisový materiál neposkytuje dostatečný podklad pro náležité zjištění skutkového stavu v dané věci, je v této chvíli předčasné, aby se Nejvyšší správní soud vyjadřoval k dalším stěžovatelčiným námitkám uplatněným v kasační stížnosti, které se týkají právního hodnocení tohoto skutkového stavu. V dané věci totiž není vyloučeno, že na základě doplněných skutkových zjištění bude nutno vyjít z jiného skutkového stavu, než z jakého vyšly správní orgány a krajský soud, a tomu přizpůsobit právní hodnocení.

Co se týká stěžovatelčina návrhu, aby Nejvyšší správní soud řízení přerušil podle § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a předložil věc Ústavnímu soudu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy k posouzení, zda ust. § 6 odst. 2 písm. b) živnostenského zákona bylo v souladu s ústavním pořádkem, je třeba konstatovat, že k takovému návrhu ze strany zdejšího soudu nejsou v daný okamžik splněny zákonné podmínky. Ústavní soud v usnesení ze dne 30. 6. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 57/04 (dostupné z http://nalus.usoud.cz), vymezil, za jakých podmínek lze takový návrh podat, když uvedl, že „*podle čl. 95 odst. 2 Ústavy platí, že v případě, dojde-li soud k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem, předloží věc Ústavnímu soudu. Právo soudu je konkretizováno v § 64 odst. 3 zákona o Ústavním soudu jako právo podat návrh na zrušení zákona nebo jeho jednotlivých ustanovení. To znamená, že aktivní věcná legitimace soudu podat návrh na zrušení zákona nebo jednotlivých ustanovení zákona se odvíjí od předmětu sporu a jeho právní kvalifikace. Jinými slovy, lze podat návrh na zrušení pouze takového zákona, resp. jeho jednotlivých ustanovení, který má být aplikován při řešení sporu probíhajícího před obecným soudem. Ústavní soud k tomu dodává, že úvaha o takové aplikaci musí být důvodná, musí být odvozena od splnění podmínek řízení, včetně věcné legitimace účastníků a, jde-li o hmotně právní předpis, od jednoznačného zjištění, že takový předpis má být aplikován.*“ V nyní posuzované věci není doposud dostatečně vyjasněn skutkový stav, řízení před Nejvyšším správním soudem proto není ve stadiu, kdy je zřejmé, že je třeba v dané věci aplikovat ust. § 6 odst. 2 písm. b) živnostenského zákona. V daný okamžik proto nejsou splněny formální podmínky k podání návrhu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto zrušil rozsudek krajského soudu dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v dalším řízení (§ 110 odst. 2, věta první, s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. srpna 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu